

REGLUGERÐ RÁÐSINS (EB) nr. 2375/2001

frá 29. nóvember 2001

um breytingu á reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 466/2001 um hámarks magn tiltekinna mengunarefna í matvælum

(Texti sem varðar EES)

RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

með hliðsjón af reglugerð ráðsins (EBE) nr. 315/93 frá 8. febrúar 1993 um málsmeðferð fyrir bandalagið vegna mengunarefna í matvælum ⁽¹⁾, einkum 3. mgr. 2. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Í reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 466/2001 ⁽²⁾ er mælt fyrir um að innihald mengunarefna í matvælum skuli ekki vera meira en tilgreint er í þeirri reglugerð.
- 2) Heitið „díoxín“ nær yfir hóp 75 fjöklóraðra díbenzóp-díoxína („PCDD“) og 135 efni skyld fjöklóruðu díbensófúrani, en 17 þeirra eru eitruð. Eitraðast af skyldu efnunum er 2,3,7,8-tetraklórdíbensó-p-díoxín (TCDD) en það hefur verið flokkað af Alþjóða-krabbameinsrannsóknastofnuninni og öðrum viðurkenndum alþjóðastofnunum sem þekktur krabbameinsvaldur hjá mönnum. Vísindanefndin um matvæli hefur komist að þeirri niðurstöðu, í samræmi við Alþjóðaheilbrigðismálastofnunina, að díoxín sé ekki krabbameinsvaldandi við gildi sem eru undir ákveðnum viðmiðunarmörkum. Aðrar neikvæðar verkanir, svo sem legslímuvilla, taugaatferlis- og ónæmisbælandi verkanir, koma fram við mun lægri gildi og eru því álitin skipta máli við ákvörðun um viðunandi magn í fæðu.
- 3) Fjöklóruð bifenyíl („PCB“) eru hópur 209 mismunandi skyldra efna sem skipta má í tvo hópa í samræmi við eiturefnafræðilega eiginleika þeirra: 12 skyld efni hafa eiturefnafræðilega eiginleika sem

líkjast díoxínum og eru því oft nefnd „PCB-efni sem líkjast díoxíni“. Hin PCB-efnin hafa ekki eiturhrif sem líkjast díoxíni heldur aðra eiturefnafræðilega eiginleika.

- 4) Öll efni, sem eru skyld díoxínum, eða PCB-efni, sem líkjast díoxíni, hafa missterk eiturhrif. Í því skyni að mögulegt sé að taka saman eiturhrif þessara mismunandi skyldu efna hefur hugtakið „jafngildisstuðlar fyrir eitrunaráhrif“ („TEFs“) verið tekið upp til að greiða fyrir áhættumati og eftirliti. Þetta þýðir að niðurstaða greiningar á öllum hinum 17 skyldu díoxínum og 12 PCB-efnum, sem líkjast díoxíni, er sett fram með einni magnbundinni einingu: „TCDD-eiturjafngildisstyrkur“ („TEQ“).
- 5) Díoxín og PCB sýna mikið viðnám við efnafræðilegu og líffræðilegu niðurbroti og eru því þrávirk í umhverfinu og safnast fyrir í fóður- og fæðukeðjunni.
- 6) Yfir 90% þeirra váhrifa, sem menn verða fyrir af völdum díoxíns, má rekja til matvæla. Matvæli úr dýraráttu stuðla yfirleitt að u.þ.b. 80% af heildarváhrifum. Uppsöfnun díoxíns í dýrum er að mestu leyti rakin til fóðurs. Því veldur fóður, og í sumum tilfellum jarðvegur, áhyggjum sem hugsanleg uppspretta díoxína.
- 7) Vísindanefnd framkvæmdastjórnarinnar um matvæli samþykkti 30. maí 2001 álitargerð um áhættumat fyrir díoxín og PCB-efni sem líkjast díoxínum og er um að ræða uppfærslu sem byggist á nýjum vísindaupplýsingum sem fengust þegar vísindanefnd framkvæmdastjórnarinnar um matvæli samþykkti álitargerð um þetta málefni 22. nóvember 2000. Vísindanefnd framkvæmdastjórnarinnar um matvæli hefur ákvarðað vikuleg neysluþolmörk fyrir díoxín og PCB-efni, sem líkjast díoxíni, sem eru 14 pg eiturefnaeiningar Alþjóðaheilbrigðismálastofnunarinnar (WHO-TEQ)/kg miðað við líkamsþyngd. Mat á váhrifum sýnir að í matvælum mikils hluta almennings í bandalaginu er of stór skammtur af díoxíni og PCB-efnum, sem líkjast díoxínum, miðað við vikuleg neysluþolmörk. Tilteknir hópar íbúa í ákveðnum löndum gætu verið í meiri hættu vegna sérstaks mataræðis.

⁽¹⁾ Stjútíð. EB L 37, 13.2.1993, bls. 1.⁽²⁾ Stjútíð. EB L 77, 16.3.2001, bls. 1.

- 8) Til að tryggja vernd neytenda er því mikilvægt og nauðsynlegt að díoxínváhrif sem verða við neyslu matvæla séu minnkuð. Mælst hefur sérlega mikið magn díoxína í ákveðnum matvælaflokkum. Þar sem mengun matvæla er nátengd mengun fóðurs verður að samþykkja samþætta aðferð til að minnka útbreiðslu díoxíns í fæðukeðjunni, þ.e. úr fóðurefnum yfir í dýr sem gefa af sér afurðir og þaðan í menn.
- 9) Vísindanefnd framkvæmdastjórnarinnar um matvæli hefur mælt með áframhaldandi átaki til að losun díoxína og skyldra efnasambanda út í umhverfið verði eins lítil og gerlegt er. Þetta er árangursríkasta og skilvirkasta leiðin til að minnka magn díoxína og samsvarandi efna í fæðukeðjunni og til að tryggja viðvarandi lækkun álags á mannslíkamann. Vísindanefnd framkvæmdastjórnarinnar um matvæli hefur vakið athygli á því að nýlegar rannsóknir á móðurmjólk og mannaþóði sýna að díoxínmagn fer ekki lengur minnkandi.
- 10) Hámarksviðmiðunargildi díoxína og PCB-efna, sem líkjast díoxíni, eru heppilegt tæki til að koma í veg fyrir óæskilega mikil váhrif á menn og til að koma í veg fyrir dreifingu óhæfilega mengaðra matvæla, t.d. ef um er að ræða mengun og váhrif fyrir slysn. Enn fremur er nauðsynlegt að ákvarða hámarksviðmiðunargildi til að koma á skyldubundnu eftirliti og til að tryggja samræmda beitingu.
- 11) Ekki er nægilega áhrifaríkt að beita ráðstöfunum sem byggjast eingöngu á því að ákvarða hámarksviðmiðunargildi díoxína og PCB-efna, sem líkjast díoxíni, í matvælum til að draga úr váhrifum á menn af völdum díoxína nema gildið sé ákvarðað svo lágt að meginhluti matvælna sé dæmdur óhæfur til manneldis. Almenn er viðurkennt að auk þess að styðjast við hámarksviðmiðunargildi til að draga á áhrifaríkan hátt úr tilvist díoxína í matvælum skuli gera ráðstafanir til að hvetja til virkra aðgerða, þ.m.t. að beita aðgerðarmarki og viðmiðunarmarki fyrir matvæli í tengslum við ráðstafanir til að takmarka losun. Viðmiðunarmark gefur til kynna gildi, sem stefnt er að því að ná, til að minnka váhrif á meirihluta almennings niður í vikuleg neysluþolmörk (TWI) sem vísindanefndin um matvæli ákvarðar. Viðmiðunarmark er tæki fyrir lögbær yfirvöld og rekstraradila til að beina athyglinni að þeim tilvikum þar sem rétt þykir að auðkenna mengunarvaldinn og grípa til ráðstafana til að draga úr áhrifum hans eða eyða honum, ekki eingöngu af því að það samræmist ekki ákvæðum þessarar reglugerðar heldur einnig ef fram kemur að innihald díoxína í matvælum er hærra en eðlilegt bakgrunnsgildi. Þessi nálgun mun verða til þess að innihald díoxína í matvælum mun smám saman minnka og endanlega munu viðmiðunarmörk nást. Því beinir framkvæmdastjórnin tilmælum um þetta efni til aðildarríkjanna.
- 12) Í eiturefnafræðilegu tilliti skulu öll gildi eiga við um díoxín, fúrön og PCB-efni sem líkjast díoxíni en sem stendur eru hámarksviðmiðunargildi einungis ákvörðuð fyrir díoxín og fúrön en ekki fyrir PCB-efni sem líkjast díoxíni, þar sem takmarkaðar upplýsingar liggja fyrir um algengi hinna síðarnefndu. Sérstaklega verður haldið áfram að vakta tilvist PCB-efna, sem líkjast díoxíni, í því skyni að þessi efni heyri einnig undir ákvæði um hámarksviðmiðunargildi.
- 13) Meta skal hvort díoxíninnihald matvæla sé óásættanlegt í ljósi gildandi bakgrunnsgilda varðandi mengun en þau eru mismunandi frá einni fæðutegund til annarrar. Hámarksviðmiðunargildi skal ákvarðað á ströngu en framkvæmanlegu stigi, að teknu tilliti til bakgrunnsmengunar.
- 14) Til að tryggja að allir rekstraradilar, sem koma við sögu í fæðukeðjunni, leggi sig alla fram og geri allt sem nauðsynlegt reynist til að takmarka tilvist díoxína í fóðri og matvælum skulu gildandi hámarksviðmiðunargildi endurskoðuð innan tilskilins frests í því skyni að lækka hámarksviðmiðunargildin. Fyrir árið 2006 skal hafa tekist að minnka heildarváhrif, sem menn verða fyrir af völdum díoxína, um a.m.k. 25%.
- 15) Einkum er mælt fyrir um hámarksviðmiðunargildi fyrir matvæli úr dýraríkinu. Eins og sakir standa gilda engin hámarksviðmiðunargildi um afurðir svo sem hrossakjöt, geitakjöt, kanínukjöt og egg anda, gæsa og kornhæna. Einungis liggja fyrir takmörkuð gögn um algengi díoxína í þessum matvælum. Þar að auki hafa þau takmarkaða þýðingu fyrir neysluna og enn sem komið er hefur ekki verið mælt fyrir um neitt hámarksviðmiðunargildi. Ekki er heldur til neitt hámarksviðmiðunargildi fyrir korn, ávexti og grænmeti þar sem þessi matvæli eru almennt lítið menguð og eiga því einungis lítinn þátt í heildarváhrifum á menn af völdum díoxína. Þó er við hæfi að haft sé reglulegt eftirlit með magni díoxína og PCB-efna, sem líkjast díoxíni, í þessum matvælum.
- 16) Jurtaolúfur innihalda almennt ekki marktækt magn díoxína eða PCB-efna sem líkjast díoxíni. Þar sem jurtaolúfur eru markaðssettar reglulega eða notaðar sem innihaldsefni í matvæli í blöndu með dýrafitu er rétt að ákvarða í eftirlitsskyni hámarksviðmiðunargildi fyrir jurtaolúfur.
- 17) Fyrirliggjandi gögn gera ekki kleift að ákvarða hámarksviðmiðunargildi fyrir mismunandi tegundir af fiski og fiskafurðum. Hámarksviðmiðunargildi fyrir díoxín í fiskifóðri gerir það að verkum að díoxínmagn í eldisfiski er mun lægra. Þegar frekari gögn liggja fyrir kann að vera rétt að mæla fyrir um mismunandi gildi fyrir hinar ýmsu tegundir fisks og fiskafurða eða að undanþiggja fisktegundir hafi þær takmarkaða þýðingu fyrir neysluna.

- 18) Ákveðnar fisktegundir, upprunnar á Eystrasaltssvæðinu, geta innihaldið mikið magn díoxíns. Marktækur hluti feitfisks af Eystrasaltssvæðinu, svo sem Eystrasaltssíld og -lax, mun ekki vera í samræmi við hámarksviðmiðunargildi og yrði því ekki hluti af mataræði Svía og Finna. Ýmislegt bendir til þess að ef fiski er sleppt úr mataræðinu geti það haft slæm áhrif á heilsufar í Svíþjóð og Finnlandi. Í Svíþjóð og Finnlandi er til kerfi sem getur tryggt að neytendur séu nægilega vel upplýstir um þau tilmæli um mataræði, er varða takmarkanir á því að tilteknir þjóðfélagshópar, sem eru veikir fyrir, neyti fisks frá Eystrasaltssvæðinu, í því skyni að forðast hugsanlega heilsufarshættu.
- 19) Eftirlitsgögn sýna að í eggjum útihæna eða hæna í hálfþéttbæru eldi (semi-intensive) er meira magn díoxína en í eggjum búrhæna. Heimilt er að gera ráðstafanir til að tryggja að díoxíninnihald þessara eggja sé minnkað. Því er viðeigandi að kveða á um aðlögunartíma áður en hámarksviðmiðunargildi eru tekin upp fyrir egg útihæna eða hæna í hálfþéttbæru eldi.
- 20) Mikils er um vert að díoxínmengun matvæla sé minnkuð. Það er því nauðsynlegt að setja bann við því að blanda matvælum, þar sem farið er að hámarksviðmiðunargildum, saman við matvæli sem fara yfir þessi hámarksviðmiðunargildi.
- 21) Með hliðsjón af ósamræmi milli aðildarríkjanna og hættu á röskun á samkeppni af þeim sökum er nauðsynlegt að gera ráðstafanir innan bandalagsins í því skyni að stuðla að heildstæðum markaði og halda jafnframt meðalhófsregluna í heiðri.
- 22) Því ber að breyta reglugerð (EB) nr. 466/2001 til samræmis við það.
- 23) Haft hefur verið samráð við vísindanefndina um matvæli varðandi ákvæði, sem geta haft áhrif á almannaheilbrigði, í samræmi við 3. gr. reglugerðar (EBE) nr. 315/93.
- 24) Fastanefndin um matvæli skilaði ekki jákvæðu álit. Framkvæmdastjórnin hefur því ekki getað samþykkt þau ákvæði sem hún fyrirhugaði að setja samkvæmt málsmeðferðinni sem mælt er fyrir um í 8. gr. reglugerðar ráðsins (EBE) 315/93.

SAMÞYKKT REGLUGERÐ ÞESSA:

1. gr.

Reglugerð (EB) nr. 466/2001 er breytt sem hér segir:

1. Eftirfarandi liður bætist við í 1. gr.:

„1a. Þrátt fyrir 1. lið er Svíþjóð og Finnlandi heimilt, á aðlögunartímabili sem varir til 31. desember 2006, að setja á markað fisk, upprunninn á Eystrasaltssvæðinu,

sem ætlaður er til neyslu á yfirráðasvæði þeirra, og sem inniheldur meira magn díoxíns en gert er ráð fyrir í tölu 5.2 í 5. þætti I. viðauka, að því tilskildu að til sé kerfi sem tryggir að neytendur séu nægilega vel upplýstir um þau tilmæli um mataræði, er varða takmarkanir á því að tilteknir þjóðfélagshópar, sem eru veikir fyrir, neyti fisks frá Eystrasaltssvæðinu, í því skyni að forðast hugsanlega heilsufarshættu.

Farið verður með alla síðari beitingu þessarar undanþágu í ljósi endurskoðunar á 5. þætti I. viðauka eins og kveðið er á um í 3. mgr. 5. gr.

Finnland og Svíþjóð skulu tilkynna framkvæmdastjórninni fyrir 31. desember ár hvert um niðurstöður vöktunar þeirra á magni díoxína í fiski frá Eystrasaltssvæðinu og gefa skýrslu um þær aðgerðir sem gripið hefur verið til í því skyni að minnka váhrif á menn af völdum díoxína úr fiski frá Eystrasaltssvæðinu.“;

2. Eftirfarandi grein er skotið inn:

„4. gr. a

Að því er varðar díoxín í afurðum sem um getur í 5. þætti I. viðauka skal vera óheimilt:

- að blanda afurðum, sem samræmast hámarksviðmiðunargildi, saman við afurðir þar sem farið er yfir hámarksviðmiðunargildið;
- að nota afurðir sem samræmast ekki hámarksviðmiðunargildi sem innihaldsefni við framleiðslu annarra matvæla;“;

3. Eftirfarandi málsgrein bætist við í 5. gr.:

„3. Framkvæmdastjórnin skal endurskoða 5. þátt I. viðauka, í fyrsta sinn eigi síðar en 31. desember 2004, í ljósi nýrra gagna um tilvist díoxína og PCB-efna sem líkjast díoxíni, einkum í því skyni að PCB-efni sem líkjast díoxíni, falli undir gildin sem verða ákvörðuð.

Frekari endurskoðun á 5. þætti I. viðauka skal fara fram eigi síðar en 31. desember 2006 með það að markmiði að lækka hámarksviðmiðunargildin verulega og hugsanlega að mæla fyrir um hámarksviðmiðunargildi fyrir önnur matvæli.“;

4. Viðaukanum er breytt í samræmi við viðaukann við þessa reglugerð.

2. gr.

Reglugerð þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

Hún kemur til framkvæmda 1. júlí 2002.

Reglugerð þessi er bindandi í heild sinni og gildir í öllum aðildarríkjunum án frekari lögfestingar.

Gjört í Brussel 29. nóvember 2001.

Fyrir hönd ráðsins,
M. VANDERPOORTEN
forseti.

—

VIDAUKI

Eftirfarandi 5. þáttur bætist við í I. viðauka:

„5.þáttur: Díoxín (summa fjöklóraðra díbensoparadíoxína (PCDD) og fjöklóraðra díbensofúrana (PCDF), gefin upp í eiturefnaeiningum Alþjóðaheilbrigðismálastofnunarinnar (WHO), með notkun WHO-TEF (jafngildisstuðlar fyrir eitrunaráhrif, 1997)

Afurðir	Hámarksviðmiðunargildi (PCDD + PCDF) ⁽¹⁾ (pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita eða afurð)	Nothæfisviðmiðanir við sýnatöku	Nothæfisviðmiðanir við greiningaraðferðir
5.1.1. Kjöt og kjötafurðir ⁽⁴⁾ af			
— jörturdýrum (nautgripum, sauðfé)	3 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾ ⁽³⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
— alifuglum og öldum, villtum dýrum	2 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾ ⁽³⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
— svínnum	1 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾ ⁽³⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
5.1.2. Lifur og afurðum úr henni	6 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾ ⁽³⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
5.2. Fiskkjöt og fiskafurðir ⁽⁵⁾ og afurðir úr því	4 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g votvigt ⁽²⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
5.3. Mjólk ⁽⁶⁾ og mjólkurafurðir, þ.m.t. smjörfita	3 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾ ⁽³⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
5.4. Hænuegg og eggjaafurðir ⁽⁷⁾ ⁽⁸⁾	3 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾ ⁽³⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
5.5. Olíur og fitur			
— dýrafita			
— úr jörturdýrum	3 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
— úr alifuglum og öldum villtum dýrum	2 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
— úr svínnum	1 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
— blönduð dýrafita	2 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
— jurtaolía	0,75 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾	Tilskipun 2001/.../EB (*)	Tilskipun 2001/.../EB (*)
— lýsi til manneldis	2 pg WHO-PCDD/F-TEQ/g fita ⁽²⁾		

(*) Tilskipun framkvæmdastjórnarinnar sem ber að samþykka fyrir 1. júlí 2002.

(1) Efri styrkur; Efri styrkur er reiknaður að því gefnu að gildi mismunandi skyldra efna, sem eru undir ákvörðunarmörkunum, séu jöfn ákvörðunarmörkunum.

(2) Endurskoðaða skal þessi hámarksviðmiðunargildi í fyrsta sinn fyrir 31. desember 2004 í ljósi nýrra gagna um tilvist díoxína og PCB-efna sem líkjast díoxíni, einkum í því skyni að fella PCB-efni, sem líkjast díoxíni, inn í þau gildi sem sett verða og sem verða síðan endurskoðuð frekar fyrir 31. desember 2006 með það að markmiði að lækka hámarksviðmiðunargildin verulega.

(3) Hámarksviðmiðunargildin eiga ekki við matvælaafurðir sem innihalda < 1 % fitu.

(4) Kjöt af nautgripum, sauðfé, svínnum, alifuglum og öldum, villtum dýrum eins og það er skilgreint í a-lið 2. gr. tilskipunar ráðsins 64/433/EBE (Stjtið. EB L 121, 29.7.1964, bls. 2012/64), eins og henni var síðast breytt með tilskipun 95/23/EB (Stjtið. EB L 243, 11.10.1995, bls. 7) og 1. mgr. 2. gr. tilskipunar ráðsins 71/118/EBE (Stjtið. EB L 55, 8.3.1971, bls. 23), eins og henni var síðast breytt með tilskipun 97/64/EB (Stjtið. EB L 24, 30.1.1998, bls. 31), og 2. mgr. 2. gr. tilskipunar ráðsins 91/495/EBE (Stjtið. EB L 268, 24.9.1991, bls. 41), eins og henni var síðast breytt með tilskipun 94/65/EB (Stjtið. EB L 368, 31.12.1994, bls. 10), að frátöldu ætu slátri samkvæmt skilgreiningu í e-lið 2. gr. tilskipunar 64/433/EBE og 5. mgr. 2. gr. tilskipunar 71/118/EBE.

(5) Fiskkjöt og fiskafurðir samkvæmt skilgreiningu í flokkum a, b, c, e og f í skránni í 1. gr. reglugerðar ráðsins (EB) nr. 104/2000 (Stjtið. EB L 17, 21.1.2000, bls. 22). Hámarksviðmiðunargildið á við um krabbadýr, að frátöldu brúnu krabbakjöti, og smokkfiska án innýfla.

(6) Mjólk (hrámmjólk, mjólk til framleiðslu á afurðum, að stofni til úr mjólk, hitameðhöndluð mjólk samkvæmt skilgreiningu í tilskipun ráðsins 92/46/EBE (Stjtið. EB L 268, 14.9.1992, bls. 1) eins og henni var síðast breytt með tilskipun ráðsins 96/23/EB (Stjtið. EB L 125, 23.5.1996, bls. 10).

(7) Hænuegg og eggjaafurðir samkvæmt skilgreiningu í 2. gr. tilskipunar ráðsins 89/437/EBE (Stjtið. EB L 212, 22.7.1989, bls. 87) eins og henni var síðast breytt með tilskipun ráðsins 96/23/EB (Stjtið. EB L 125, 23.5.1996, bls. 10).

(8) Egg útihæna og hæna í hálfþéttbæru eldi, samkvæmt skilgreiningu í 18. gr. reglugerðar framkvæmdastjórnarinnar (EBE) 1274/91 (Stjtið EB L 121, 16.5.1991, bls. 11), eins og henni var síðast breytt með reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 1651/2001 (Stjtið. EB L 220, 15.8.2001, bls. 5), skulu vera í samræmi við hámarksviðmiðunargildi frá og með 10. janúar 2004.“